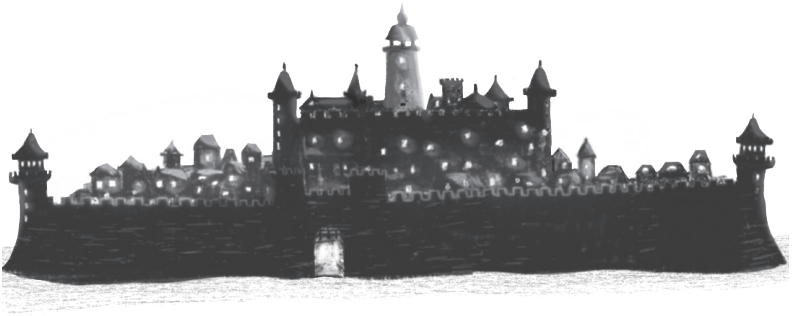

Rob Koops

Met tekeningen van Maruga Koops

OERBLOED

De Schaduwsliiper

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Rob Koops
Omslagontwerp: Maruga Koops
Omslagillustraties: © Maruga Koops
Illustraties binnenwerk: © Maruga Koops
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1556 9
ISBN 978 94 027 7198 5 (e-book)
NUR 283 & 284
Eerste druk augustus 2024

Het Vredesbrood is gebaseerd op het Brekbrood-recept van Betina Drost-Oostveen van Betty's Kitchen, www.bettyskitchen.nl

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

In de wolken

‘Een boek is toch om te lezen, of ben ik nu gek?’

De smid

Vierhonderdvijfenzestig. Finn-Krepzer had elke trede geteld. Van de eerste op de grond tot de laatste in de top van de Witte Toren. Verderop dreef een laaghangende wolk voorbij. Hijgend en puffend legde hij het Zevende Boek op de vensterbank. De bruine kleur van de kaft stak scherp af tegen de witte stenen.

Beneden hem ging het dagelijks leven in Bleydestede zijn ganginge. Af en toe steeg het geluid van een ratelende kar, een blaffende hond of een krijsend kind omhoog. Finn-Krepzer liet zijn ogen over de stad glijden met zijn wirwar van nauwe steegjes. De mensen wurmden zich langs elkaar heen. *Vanaf hier lijken ze op krioelende mieren*, dacht hij. *Allemaal druk. Allemaal onderweg. Allemaal mensen die ik moet beschermen tegen dit vreselijke boek.*

Eerder die ochtend was hij naar een smederij in een dorpje buiten de stad gegaan. Hij had de smid gevraagd het allersterkste slot voor het boek te maken. De man had de raadgever hoofdschuddend aangekeken. ‘Een boek is toch om te lezen, of ben ik nu gek?’

‘Doe wat ik je vraag!’ Finn-Krepzer hield de man een zakje met rinkelende zaffijnen voor zijn neus. ‘Of anders maak ik een andere smid hier blij mee.’

Vlug liet de smid de blaasbalg op en neer gaan en stookte het vuur op met een stroom verse lucht. Daar in de snikhete werkplaats had de smid het ijzer omgesmolten tot stevige banden. Banden die hij met een grote tang in een bak met water onderdompelde. Sissend stegen de stoomwolken omhoog. Vervolgens sloeg de smid met een enorme hamer de banden om het boek heen, waarbij de zweet-

druppels in straatjes over zijn gespierde armen liepen. De vonken vlogen in het rond en brandden kleine zwarte vlekjes in zijn leren schort. Finn-Krepzer hield alles scherp in de gaten. Daarna zette de smid er een slot op dat hij met spijkers vast ramde. De banden zaten als een soort ijzeren riemen geklemd om het boek. Ten slotte hing de smid de sleutel aan een ketting en gaf die aan Finn-Krepzer in ruil voor het zakje met munten. Het Zevende Boek zat potdicht. Voorgoed.

Later die dag had een geheimzinnige stem in zijn hoofd hem naar de voet van de Witte Toren gelokt. De stem had hem daarna naar boven gepraat. Trede voor trede. Helemaal tot boven in de torenkamer.

Daar stond hij nu. En hij zag hoe er weer een grote wolk voorbijdreef. De wolk zag er uitnodigend uit, sneeuwwit en zacht als dons. Finn-Krepzer werd licht in zijn hoofd. *Doe het maar*, zei de stem fluisterzacht in zijn hoofd. Zonder er verder bij na te denken klom hij, steunend op het Zevende Boek, met één been uit het raam. Het boek wiebelde gevaarlijk heen en weer en bleef nog net met het slot aan de rand van de vensterbank haken.

Op slag werd Finn-Krepzer helder toen hij zag dat het Zevende Boek naar beneden dreigde te vallen. In blinde paniek duwde hij het boek de torenkamer in, maar daardoor verloor hij zelf zijn evenwicht en vloog over de rand. Gillend van angst wist hij zich nog net met één hand aan de vensterbank vast te grijpen.

En daar bungelde hij hulpeloos aan de buitenkant van de toren. De wind wiegde zijn magere lijf zachtjes heen en weer schurend langs de witte stenen. Zijn vingers hielden zich krampachtig vast aan de vensterbank terwijl hij wild trappelend steun zocht met zijn voeten. *Ik ga vallen*, schoot het door zijn hoofd heen. ‘Help!’

En juist toen, in dat moment vol doodsangst, vond een van zijn voeten een kleine uitsparing tussen de stenen. Hij zette zich met alle kracht af, schoot omhoog en hing half over de vensterbank. Vliegensvlug klauterde hij verder naar binnen en viel op de grond.

Trillend lag hij daar. Hij voelde hoe zijn armen begonnen te

jeuken, stroopte zijn mouwen op en zag hoe de vlekken lichtgeel waren uitgeslagen. Sinds de dood van koning Dogan de Zesde, een vollemaan geleden, had Finn-Krepzer het Zevende Boek geen moment uit het oog verloren. Dag en nacht zat hij als raadgever van de overleden koning gebogen over het boek om het te bestuderen. Hoe meer hij las, hoe minder hij begreep. Het maakte hem krankzinnig.

Hij krabbelde overeind, pakte het Zevende Boek op en hield het met beide handen boven zijn hoofd. ‘Dit boek is een groot gevaar!’ schreeuwde hij door het raam naar buiten. Zijn schreeuw schalde over de hoofdstad, over de stadsmuren en verdween in de verte.

Mijn besluit staat vast, dacht Finn-Krepzer. Ik ga de nieuwe koning, Dogan de Zevende, niet opzadelen met dit vreselijke probleem. Ik ga iemand zoeken om het Zevende Boek helemaal in het diepe zuiden in de Bittere Zee te gooien. En zelf laat ik me met de sleutel inmetselen in een grot in het hoge noorden. De sleutel en het boek moeten zo ver mogelijk uit elkaar blijven. Dat is het beste. Tevreden met zijn besluit begon Finn-Krepzer aan de afdeling.

Alle vierhonderdvijfenzestig treden.

NORGIE

Het heden.

Het jaar 754 na de Grote Overwinning.

Sprong in de diepte

'Houd vol!'

Darja

Hoestend, proestend en happend naar adem komt Darja bovendrijven. Door de klap op het water staat haar hoofd op ontploffen. De rivier raast langs haar heen en een grote golf slaat haar tegen een rotsblok aan. Met moeite weet ze zich vast te klampen aan de rots. Ze komt hijgend wat op adem terwijl ze water uitbraakt.

'Obbe!' schreeuwt Darja zo hard als ze kan. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes omdat het daglicht te fel is. Het laatste wat ze van hem gezien heeft is de doodsangst in zijn ogen, vlak voordat ze samen het water raakten. Door de kracht van de rivier zijn hun handen uit elkaar geslagen en werden ze uiteengedreven. Daarna was hij verdwenen.

'Obbe!' roept ze weer, maar ze krijgt geen antwoord. Of ze hoort het niet, het geraas overstemt alles. Toch blijft ze het proberen, totdat haar stem schor is. Dan sleurt de rivier haar mee. Als een weerloze pop tolt Darja door het water. Het rotsblok wordt kleiner en verdwijnt uit het zicht. Telkens gaat ze kopje-onder en ze heeft nauwelijks tijd om adem te halen. Haar longen staan op knappen. Het gevoel van boven en onder is verdwenen.

Tussen de spattende schuimkoppen door ziet Darja een boomstam in het water drijven. Met alles wat ze in zich heeft, zwemt ze ernaartoe. Haar hand glijdt over de stam. Ze krijgt geen grip op de spekgladde bast en de stroming zuigt haar opnieuw onder water. Ze voelt hoe er iets langs haar benen schuurt. *Wat is het?* Ze grijpt het vast. *Een tak!* Ze houdt zich er met beide handen aan vast en komt weer boven. De tak blijkt vast te zitten aan de boomstam die ze net

gemist heeft. Met een laatste krachtsinspanning wurmt ze haar lijf over de boomstam en zo laat ze zich meevoeren. Haar ogen vallen dicht.

Wanneer Darja haar ogen opendoet, schemert het. In haar hoofd dobbert ze nog op de rivier, maar in werkelijkheid ligt ze stil. Het water klotst tegen haar schoenen. Haar kleren zijn gescheurd, ze heeft overal pijn en haar hoofd bonkt als een gek. Ze kan zich weinig meer herinneren van de dag, maar het is duidelijk dat ze uren op de boomstam heeft gedreven. De zon is in de verte al aan het zakken.

Als ze moeizaam een klein beetje overeind komt, ziet ze dat ze de Pagadderbergen met daarachter de Vallei des Doods een flink stuk achter zich heeft gelaten. De kolkende rivier is veranderd in een kabbelend beekje met brede oevers. Ze is aangespoeld op een smal modderig strandje. Ze veegt het zand en de modder uit haar gezicht en probeert haar blik scherp te stellen. Verderop ligt iets. Haar hart slaat over.

‘Obbe!’ roept Darja met schorre stem. Het blijft stil. Ze is te zwak om op te staan, dus kruipt ze op handen en voeten richting de donkere schim. Het natte zand schuurt onder haar nagels. Obbe ligt er zo onbeweeglijk bij. ‘Houd vol!’ Tergend langzaam ploegt ze door, terwijl de krachten uit haar lijf wegvloeien. Maar ze moet hem redden, zoals hij haar gered heeft. En dan...

Niks geen Obbe. Darja staart teleurgesteld naar het hoopje in het zand. Het is de plunjezak. Ze raapt hem op en voelt door het leer het Zevende Boek. ‘Niet weer dat stomme boek!’ brengt ze met een verslagen zucht uit.

Het gehuil van een wolf klinkt. Luid en langgerekt en dichterbij dan haar lief is. Darja huivert, raapt de plunjezak met het Zevende Boek op en kruipt in de richting van een beschutte plek met wat riet. Hopelijk kan ze daar veilig de nacht doorbrengen.

Achter een rietkraag ligt ze te rillen. De kou kruipt in haar boten. *In slaap vallen is levensgevaarlijk*, zo heeft ze geleerd. De warme dood ligt net als op de top van de Pagadderbergen ook hier op de loer. Ze gaat met haar hoofd achter de plunjezak liggen om zich

zoveel mogelijk te beschermen tegen de snijdende wind. Het helpt nauwelijks.

Ze houdt zichzelf wakker door te denken aan de fijne avonturen met Obbe. Hoe ze kleren ging langlenen. Hoe ze een veldje vol wilde aardbeien hadden leeggegeten in het Teleurwoud. En hoe Obbe haar leerde om haar eigen naam te schrijven. Dat ze de letter R steeds andersom schreef, omdat ze hem zo mooier vond. Maar elk avontuur eindigt met het laatste beeld van Obbes ogen vol angst.

Ze vreest het ergste voor hem, want zij heeft geleerd om te zwemmen. Op Droogwaerd gaan vaders met hun pasgeborenen de zee in om te wennen aan het zoute water en de golven. In de jaren daarna leert ieder kind op Droogwaerd om te zwemmen en te duiken. Als landrot kan Obbe waarschijnlijk alleen wat hulpeloos trap-pelen in het water. Hij heeft geen schijn van kans gehad in het woeste water.

Na de lange donkere nacht wordt het eindelijk dag. Een eerste zonnestraal schijnt recht in Darja's gezicht en doet haar huid gloeien. Nooit is ze zo blij geweest om de zon terug te zien. Ze sluit haar ogen en geniet van de warmte. Haar onderkoelde lijf komt beetje bij beetje weer tot leven.

Ze wil net bedenken waar ze moet beginnen om Obbe te zoeken als ze in de verte honden hoort blaffen. Ze schiet overeind en pakt de plunjezak. 'Bliksa en Dondar!'

Er verschijnen twee grijze hondenkoppen tussen het riet. Niks geen wolfhonden. De onbekende honden wurmen zich met hun logge lijven door het riet en zijn angstaanjagend groot. Grommend stoppen ze pal voor haar, kwijl druipt tussen hun tanden. De grootste van de twee honden rekt zijn kop uit en snuffelt met zijn natte neus aan haar kleren. Darja klemt de plunjezak stevig tegen zich aan, hopen-d dat het Zevende Boek haar zal beschermen, zoals bij Obbe. Het beest laat zijn kop weer zakken, blijkbaar is hij tevreden met wat hij ruikt. De andere hond laat met zijn geblaf hun baas weten waar ze zijn.

Niet lang daarna verschijnt er een man in versleten jagerskleren.

De jager houdt een stok in zijn hand en aan zijn riem hangt een lang kapmes. Op zijn verweerde gezicht verschijnt een gemene grijs.

Foute boel. Darja rilt en zet zich schrap, maar ze kan geen kant op met die honden.

‘De beste speurneuzen van het land,’ zegt hij, terwijl hij de honden elk een gedroogd varkensoor als beloning geeft.

Darja wijst naar de stok in de hand van de jager. Die heeft ze in het Teleurwoud gevonden. Daarmee heeft ze Obbe uit de klauwen van de beer gered, en het was ook deze stok die de verzwakte Grote Moktar ondersteunde toen ze de Pagadderbergen beklommen.

De man volgt Darja’s blik. ‘Ja, dit stokje was een godsgeschenk,’ zegt hij triomfantelijk. ‘Het hout rook heerlijk naar jouw zweethandjes.’

‘Knoet de Berendoder is van mij!’ zegt Darja fel.

‘Wat schattig, je hebt hem een naam gegeven.’ De jager smijt Knoet op de grond en trapt er vol met zijn laars op. Er klinkt een vreselijke krak.

‘Nee!’ gilt Darja.

Voordat ze het doorheeft, grist de jager de plunjezak uit haar handen en werpt er een blik in. ‘Haha, nu ben ik de rijkste jager van Norgië.’ Hij blaast twee keer kort op zijn vingers.

Het wordt vrijwel meteen beantwoord met twee fluitjes uit de verte. Al snel begint de aarde te trillen van aanstormende paardenhoeven.

Terwijl de honden blaffen en rondjes rennen van opwinding, doet Darja een schietgebedje naar Stoer Egga. *Nog meer foute boel.*

Regels zijn niet altijd regels

‘Edele Zwaardzuster, u maakt een vergissing.’

De jager

Darja krijgt gelijk, want tussen het riet verschijnt de laatste persoon die ze hier wil tegenkomen. Rafenna! Ze is nog steeds gekleed in de ruige kleding van een Wolfman en haar spierwitte haren gaan grotendeels schuil onder de grijzende wolvenkop op haar hoofd. Ze wordt gevolgd door twee Zwaardzusters die ook harige wolfhuiden dragen.

‘Darja!’ Er verschijnt een grote glimlach op het gezicht van Rafenna. ‘Ik had je nog zo gewaarschuwd: ik win altijd.’

Darja kookt van woede, maar ze is machteloos tegen de honden, paarden en zwaarden.

Rafenna wendt haar hengst richting de jager. ‘Geef!’

De jager twijfelt even, maar steekt dan de plunjezak omhoog. Als dank gooit Rafenna een handjevol bronzen zaffijnen voor zijn voeten. Beduusd staart de jager naar de munten in de modder. ‘Edele Zwaardzuster, u maakt een vergissing.’

‘Die munten zijn ruim voldoende voor de kosten die jij gemaakt hebt.’

‘Maar er staan zeven gouden zaffijnen op het vinden van het Zevende Boek,’ zegt de jager.

Darja gaat met haar armen over elkaar achter de jager staan. ‘Hij heeft gelijk. Regels zijn regels. Dat vind jij toch zo vreselijk belangrijk?’

Rafenna lacht luid. ‘In het koninginnerijk Meeringen gelden die

regels. Maar hier in Oudgrauwland hebben ze andere wetten en dat zijn niet onze wetten. En dus geldt de beloning van onze koningin hier niet. Zo zijn de regels. Het spijt me vreselijk.'

De mond van de jager zakt langzaam open. 'Dit is een schande! Dit is bedrog! Dit is... ik zal jullie, ik ga jullie...' Hij haalt zijn kapes tevoorschijn.

De twee andere Zwaardzusters trekken tegelijk hun enorme zwaarden.

Darja deinst achteruit. Ze beseft dat de jager kansloos is, zelfs met zijn honden. De paardenhoeven zullen de beesten met één welgemikte trap doodschoppen. En de jager zal zelf eindigen aan een van de zwaarden.

Rafenna drijft haar paard tot vlak bij de jager. De hengst briest spetters in het gezicht van de man. Zijn honden grommen maar durven niets te doen. 'Als je leven je lief is, dan raap jij die munten op en verdwijnt je zo vlug als je benen je kunnen dragen.'

De jager bergt zijn mes op, graait naar het geld en verdwijnt scheldend met zijn honden tussen het riet.

Rafenna houdt de plunjezak omhoog en pakt de ketting die om haar nek hangt vast. 'Het is mijn geluksdag, ik heb de sleutel én het boek gevonden!' Ze richt zich tot de andere Zwaardzusters. 'Koningin Fredegonde zal ons rijkelijk belonen!'

De vrouwen juichen alle drie. Zeven gouden zaffijnen is een heleboel geld, zelfs als je het met z'n drieën moet delen.

Vol ongeloof staart Darja naar de ketting met de sleutel. Die zat om Obbes nek toen ze in het ravijn sprongen. 'Wat is er met Obbe gebeurd?'

'Ach, weet je dat nog niet? Je liefde is verdronken.' Rafenna gebaart met haar arm naar de rivier. 'Zijn lichaam is een stukje verderop aangespoeld.'

'Hij zag er akelig uit.' Een andere Zwaardzuster blaast haar wangen vol lucht.

Darja stuift woedend op haar af. Maar de Zwaardzuster heeft hierop gerekend en verwelkomt Darja vanaf haar paard met een harde trap. Kreunend valt Darja achterover in de blubber.

‘Wat moeten we met haar doen?’ wil de andere Zwaardzuster weten. ‘Terug naar Droogwaard?’

‘Daar hebben we geen tijd voor, laat haar maar hier. Die sterft vanzelf van liefdesverdriet.’ Rafenna klakt met haar tong en verdwijnt op haar hengst, gevolgd door de andere Zwaardzusters.

Verslagen ligt Darja op de koude grond. Een klodder modder driipt van haar gezicht. Ze staart naar de blauwe lucht maar ziet niets. *Rafenna heeft gewonnen. Ze heeft het boek én de sleutel. Maar het maakt allemaal niets meer uit. Obbe heeft de sprong in de rivier niet overleefd.*

Ze kruipt snikkend naar Knoet de Berendoder, die gebroken in een plas water ligt. Ze raapt de stok op. Zijn lijf is bijna doormidden gebroken, maar net niet helemaal. Voorzichtig knikt ze hem terug. ‘Stil maar, Knoet,’ fluistert ze en ze scheurt een stuk stof van haar mantel. Ze wikkelt het zo strak als ze kan om de stok heen en legt er een knoop in. Knoet ziet er deftig uit. Ondanks alles moet Darja zachtjes grinniken. *Meneer Knoet.*

Dan denkt Darja aan Obbe en verdwijnt de glimlach van haar gezicht. Haar gedachten schieten heen en weer tussen hoop en wanhoop. Want ergens vertrouwt ze Rafenna niet. Dat nare mens is tot alles in staat. Zelfs liegen over de dood van iemand.

Darja kijkt Knoet aan. ‘Ik zou het merken als Obbe dood is, dat zou ik voelen, toch?’

Ze beweegt de stok ja knikkend op en neer.

‘Kom, we gaan Obbe zoeken, we gaan hem vinden, we gaan hem redden.’ *Of begraven,* denkt ze, maar vlug stopt ze die gedachte weg. *Nee, ik moet hoop houden.*

Ze besluit terug naar het noorden te gaan, de kant waar Rafenna naartoe wees. En dus gaat ze samen met Knoet op pad. Ze worstelt zich door het riet en vervolgt dan haar weg langs de oever. Al snel zijn haar schoenen volgezogen met modder. Het lopen gaat loodzwaar. Maar ze durft niet te leunen op Knoet, bang dat hij volledig doorbreekt. Af en toe denkt Darja dat ze Obbe ziet liggen. Dan versnelt ze hoopvol haar pas iets, om vervolgens te ontdekken dat het een stuk drijfhout, een rotsblok of een struik is. Maar ze laat zich niet kennen. Ze houdt de moed erin, anders is alles verloren.

‘Ik ben een stormkind!’ roept Darja en haar stem schalt over het water.

Knoet kijkt haar vragend aan, alsof hij wil zeggen: een stormkind?

Darja gaat zitten op een omgevallen boomstronk en plant Knoet rechtop in de modder. ‘Ja, ik ben geboren tijdens een verschrikkelijke storm, zo heeft mijn moeder mij verteld. Vloedgolven beukten in op Droogwaerd. Alles piepte en kraakte. Een windhoos sloeg zelfs een stuk van de stad los van de palen. Huizen verdwenen in zee. Mensen verdronken. Het was één grote ramp. Ondertussen beviel mijn moeder van mij, een stormkind.’